

Glede postojanja posebnih pretpostavki pobijanja, u odnosu na Ugovor o ustupu potraživanja... od 31. ožujka 2003. god. i anexe tog Ugovora, ističe se da prema odredbi članka 131. stavak 1. SZ-a, pravna radnja koju je dužnik poduzeo u posljednjih deset godina prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka ili nakon toga s namjerom da ošteti svoje vjerovnike, može se pobijati ako je druga strana u vrijeme poduzimanja radnje znala za namjeru dužnika. Znanje za namjeru se pretpostavlja ako je druga strana znala da dužniku prijeti nesposobnost za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici.

U konkretnom slučaju, pobijane pravne radnje su poduzete unutar desetgodišnjeg roka, odnosno nakon toga budući je prijedlog za otvaranje stečajnog postupka nad tužiteljem podnesen dana 7. kolovoza 2009. god., a što je razvidno iz tog prijedloga (list 368-369 spisa), a pobijane pravne radnje poduzete su u razdoblju od 31. ožujka 2003. god. do 9. rujna 2009. god.

Glede namjere oštećenja vjerovnika od strane dužnika, ističe se da namjera oštećenja postoji ako bi dužnik općenito htio oštećenje vjerovnika kao posljedicu svoje radnje, ili ako bi znao da bi ono moglo nastupiti, pa je na njega pristao. Dovoljno je da je dužnik oštećenje predvidio kao moguću posljedicu svoje radnje i na nju pristao, čak i kao neizbježnu popratnu posljedicu nekog željenog rezultata. Namjera zastupnika dužnika ili drugih osoba koje djeluju za dužnika, smatra se namjerom dužnika.

Iz Ugovora o ustupu potraživanja... od 31. ožujka 2003. god. (list 11-19 spisa) proizlazi da je pravni prednik tužitelja tuženicama ustupio tražbinu u iznosu od 6.289.373,93 kn prema društvu VULKAN-DIBO d.d., i u iznosu od 6.289.373,93 kn prema društvu VULKAN-SERVIS d.d. (članak 1. Ugovora), te da ustupljene tražbine predstavljaju tražbine pravnog prednika tužitelja utvrđene pravomoćnim i ovršnim presudama ovog suda. Iz Anexe tog Ugovora, sklopljenog dana 31. svibnja 2004. god. (list 20-22 spisa), proizlazi da je pravni prednik tužitelja tuženicama prenio svoje regresno pravo prema društvu AUTOKUĆA JASMIN d.d., kao solidarnom dužniku uz pravnog prednika tužitelja u odnosu na tražbine prema društvu VULKANLIJEV d.d. RIJEKA, otkupljene od Riječke banke d.d. Rijeka. U članku 2. Ugovora o ustupu potraživanja... od 31. ožujka 2003. god., stranke su sporazumno utvrdile da tuženici tj. ustupoprimalci imaju tražbinu prema pravnom predniku tužitelja, tj. ustupitelju po osnovi kratkoročnih zajmova u iznosu od 10.853.837,02 kn, kao i po osnovi založnih prava nabrojanih u članku 2. Ugovora, a kojima su tuženici jamčili za obveze pravnog prednika tužitelja. U Ugovoru (članak 4. stavak 1.) je navedeno da se tražbine ustupaju za namirenje tih tražbina tuženika, međutim već u sljedećem stavku, kao i članku 3. prvog Anexe tog Ugovora (list 20-22 spisa) je navedeno je da se tražbine ustupaju bez ikakve naknade. Tuženici u ovom postupku ne tvrde niti dokazuju da su iznosima koje su naplatili temeljem cediranih tražbina zatvorili svoje navodne tražbine prema pravnom predniku tužitelja, štoviše, ne tvrde niti dokazuju da su uopće imali tražbine prema pravnom predniku tužitelja u vrijeme sklapanja ovog Ugovora. Dakle, proizlazi da se radi o besplatnom ustupanju tuženicama validnih tražbina pravnog prednika tužitelja u znatnom iznosu, odnosno o izravnom umanjenju imovine pravnog prednika tužitelja. Već sama činjenica znatnog izravnog oštećenja, predstavlja jaki indicij namjernog oštećenja vjerovnika, jer što je izravno oštećenje veće, to je veća njegova indicijska vrijednost.

Nadalje, Ugovor je na strani pravnog prednika tužitelja kao ustupitelja sklopio 1.tuženik, nesporno zastupnik po zakonu tužitelja u to vrijeme, i nesporno član društva – pravnog prednika tužitelja s 50 % udjela u društvu, dok je član društva s preostalim 50 % udjela nesporno 2.tuženica, koja je ujedno i supruga 1.tuženika. Dodatno, i 2.tuženica je bila u to vrijeme ovlaštena za zastupanje društva, a što je razvidno iz izvotka iz sudskog registra za pravnog prednika tužitelja (list 104-110 spisa). Odnosno proizlazi da su tuženici bliske osobe pravnog prednika tužitelja u smislu odredbe članka 136. stavak 2. točka 1. SZ-a. Već samo ustupanje nespornih tražbina pravnog prednika tužitelja u iznosu od preko 12 milijuna kuna (glavnog duga), bez ikakve naknade, samom sebi, kao članu društva i članu uprave društva, kao i drugom članu društva, koji je također i član uprave društva, te ujedno i njegova supruga, po ocjeni ovog suda već dovoljno dokazuje postojanje namjere oštećenja vjerovnika. Dodatno, namjeru oštećenja vjerovnika valja prosuđivati prema stanju svijesti 1.tuženika koji je u ime i za račun pravnog prednika tužitelja sklopio pobijani Ugovor. Ugovor je sklopljen u u vrijeme kada društvo – pravni prednik tužitelja nije imalo dovoljno sredstava za namirenje svih svojih vjerovnika, odnosno u vrijeme kada je objektivno financijsko stanje društva bilo loše. Naime, na dan 16. studenog 2009. god. stanje neprekidne blokade žiro računa do tog dana, iznosilo je čak 2784 dana, a što je razvidno iz potvrde FINA-e (list 380 spisa). To znači da je neprekidna blokada trajala preko 7 i pol godina, pa da je dakle žiro račun pravnog prednika tužitelja bio u blokadi i u vrijeme poduzimanja svih pobijanih pravnih radnji. Iz iste potvrde proizlazi da su evidentirani nalozi za plaćanje bez pokrića u iznosu od 13.177.548,74 kn. 1.tuženik je kao zastupnik po zakonu pravnog prednika tužitelja, koji je dužan postupati s pažnjom dobrog gospodarstvenika, i koji odgovara za poslovanje društva, morao znati za takvo financijsko stanje društva, te je također morao znati da se ustupanjem imovine (tražbina), bez naknade, imovina društva umanjuje, na koji način je mogućnost namirenja vjerovnika dodatno umanjena. Unatoč tome, 1.tuženik je sklopio navedeni Ugovor i dopustio nastupanje štetnih posljedica za društvo i njegove vjerovnike. Sve da su i postojale neke tražbine tuženika kao članova društva prema društvu, i sve da je Ugovor sklopljen upravo radi namirenja tih tražbina, radilo bi se o inkongruentnom pokriću i (namjernom) oštećenju vjerovnika, jer je članovima društva na taj način omogućeno namirenje prije i umjesto ostalih vjerovnika, u vrijeme financijske krize u društvu. Tuženici u ovom postupku tvrde i da su platili obveze pravnog prednika tužitelja, umjesto tužitelja. Iz dokumentacije koju su u tom smislu dostavili (list 136-250 spisa) je razvidno da su tuženici vršili neka plaćanja, ali nije razvidno da se radi o plaćanju upravo vjerovnicima pravnog prednika tužitelja, i po kojoj osnovi. Iz Sporazuma o ustupanju potraživanja (list 367 spisa), razvidno je samo da je pravni prednik tužitelja ustupio svoje tražbine svom vjerovniku Kreditnoj banci Zagreb d.d. Zagreb, na ime podmirenja duga prema toj banci. Iz prijedloga za ovrhu od 8. siječnja 1999. god. (list 365 i 366 spisa), razvidno je samo da je ta banka podnijela prijedlog za ovrhu protiv pravnog prednika tužitelja i ovdje tuženika, i to daleko prije sklapanja pobijanog pravnog posla. Međutim, sve da taj navod tuženika i stoji, makar djelomično, navedeno ne bi bilo relevantno za ocjenu namjere oštećenja vjerovnika u vrijeme poduzimanja pobijanih pravnih radnji. Naime, iz pobijanog Ugovora ne proizlazi da je zaključen u tom cilju.

Dakle, iz provedenih dokaza ne proizlazi da su Ugovor o ustupu potraživanja... od 31. ožujka 2003. god., kao i aneksi tog Ugovora, sklopljeni u cilju sanacije društva, niti da bi takva namjera kod 1.tuženika kao zastupnika po zakonu pravnog prednika tužitelja u vrijeme poduzimanja tih radnji bila prevladavajuća.

Slijedom svega navedenog, sud zaključuje da je u odnosu na Ugovor o ustupu potraživanja... od 31. ožujka 2003. god., kao i prvi anex tog Ugovora, ispunjena pretpostavka namjere oštećenja vjerovnika.

Što se tiče znanja tuženika kao druge ugovorne strane za tu namjeru, ističe se da, kako se radi o pravnom poslu sklopljenom s bliskim osobama, znanje za namjeru se pretpostavlja. Tuženici nisu istakli niti dokazali protivno. Dodatno, prema prije citiranoj odredbi članka 131. stavak 1. SZ-a, znanje za namjeru se pretpostavlja, ako je druga strana znala da dužniku prijeti nesposobnost za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici. Kako je već prije obrazloženo, 1.tuženik je sklopio Ugovor i u ime i za račun pravnog prednika tužitelja, znajući za navedene okolnosti, a 2.tuženici, kao članu društva i članu uprave društva, navedene okolnosti također nisu mogle ostati nepoznate.

Iz navedenog slijedi da su u odnosu na Ugovor o ustupu potraživanja... od 31. ožujka 2003. god., i Anex tog Ugovora, sklopljen dana 31. svibnja 2004. god., ispunjene opće i posebne pretpostavke pobijanja iz odredbi članaka 127. i 131. stavak 1. SZ-a.

Izjava koju je dao 1.tuženik u svojstvu zastupnika po zakonu pravnog prednika tužitelja u predmetu posl.br. St-166/2000 dana 29. studenog 2005. god. (list 29 spisa), tj. u stečajnom postupku nad društvom VULKAN-DIBO d.d., predstavlja izjavu danu u smislu odredbe članka 78.a. stavak 3. SZ-a, u odnosu na tražbine pravnog prednika tužitelja prema tom društvu. Po toj zakonskoj odredbi, prijenos tražbine od strane stečajnog vjerovnika, prijavljene u stečajnom postupku, može se dokazivati samo javnom ili javno ovjеровljenom ispravom, ili ako stečajni vjerovnik taj prijenos potvrdi svojom izjavom danom pred stečajnim sucem. U konkretnom slučaju, prijenos tražbine prema društvu VULKAN-DIBO d.d. učinjen je Ugovorom o ustupu potraživanja od 31. ožujka 2003. god., koji nema snagu javne ili javno ovjеровljene isprave, pa je za učinak u stečajnom postupku, u kojem je tražbina prijavljena, potrebna navedena izjava. U odnosu na istu, stoga su ispunjene sve pretpostavke pobijanja kao i za pravni posao kojim je prijenos tražbine izvršen.

U odnosu na Ugovor o ustupu potraživanja (Ugovor o cesiji), sklopljen dana 9. rujna 2009. god. (list 27 i 28 spisa), kojim Ugovorom je pravni prednik tužitelja prenio na tuženike pravomoćno utvrđenu tražbinu prema društvu AUTOKUĆA JASMIN d.d. u stečaju, u iznosu od 357.334,91 kn, kao i u iznosu od 49.406,95 kn na ime troškova postupka, također bez naknade, a kako to proizlazi iz sadržaja tog Ugovora, ispunjene su pretpostavke pobijanja pravnih radnji iz odredbe članka 132. stavak 1. SZ-a. Naime, po toj zakonskoj odredbi, pravna radnja dužnika bez naknade ili uz neznatnu naknadu, može se pobijati, osim ako je poduzeta četiri godine prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnoga postupka. Ova pravna radnja poduzeta je nakon toga, štoviše i nakon podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka.

Stoga je valjalo tužbeni zahtjev tužitelja u ovom dijelu, tj. u dijelu kojim tužitelj zahtijeva utvrđenje da je bez učinka prema stečajnoj masi Ugovor o ustupu potraživanja... od 31. ožujka 2003. god., Anex tog Ugovora od 31. svibnja 2004. god., Izjava pravnog prednika tužitelja od 29. studenog 2005. god., i Ugovor o ustupu potraživanja (Ugovor o cesiji) od 9. rujna 2009. god., usvojiti i presuditi kao u točki I. izreke presude.

U odnosu na drugi Anex Ugovora o ustupu potraživanja... od 31. ožujka 2003. god., koji je sklopljen dana 23. studenog 2005. god. (list 23-26 spisa), proizlazi da nije nastupio učinak te pravne radnje. Naime, tim Anexom utvrđeno je da pravni prednik tužitelja radi osiguranja svojih tražbina prema svojim dužnicima iz osnovnog Ugovora ima uknjiženo pravo zalog na nekretnini upisanoj u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Rijeci, označenoj kao k.č.br. 1156/6, zk.ul. 1721 k.o. Podvežica (članak 2.), dok je člankom 3. utvrđeno da pravni prednik tužitelja prenosi to založno pravo na tuženike. Tužitelj, međutim, nije dostavio izvadak iz zemljišnih knjiga za tu nekretninu, pa proizlazi da nije dokazao da je predmetno založno pravo uknjiženo u korist tuženika. Prema odredbi članka 138. stavak 2. SZ-a, ako je za pravovaljanost nekoga pravnoga posla potreban upis u zemljišne knjige..., smatrat će se da je pravni posao poduzet onda kada su bile ispunjene ostale pretpostavke za njegovu valjanost, izjava volje o upisu postane obvezujuća za dužnika i druga strana podnese zahtjev za upis pravne promjene. Kako, dakle, nije nastupio pravni učinak ove pravne radnje, smatra se da pravni posao nije niti poduzet, pa isti ne može biti niti predmet pobijanja.

Stoga je valjalo tužbeni zahtjev tužitelja u ovom dijelu odbiti i presuditi kao u točki III. izreke presude.

Glede tužbenog zahtjeva za vraćanje u stečajnu masu iznosa od 10.419.708,73 kn:

Prema odredbi članka 141. stavak 5. SZ-a, ako se zahtjev za pobijanje pravne radnje prihvati, pobijena pravna radnja je bez učinka prema stečajnoj masi i protivna je strana dužna vratiti u stečajnu masu sve imovinske koristi stečene na osnovi pobijene radnje.

U konkretnom slučaju, imovinska korist koju su pobijanim pravnim poslovima stekli tuženici, su iznosi koje su isti naplatili po osnovi cediranih tražbina. Radi utvrđenja koliko su tuženici naplatili po osnovi cediranih tražbina od dužnika pravnog prednika tužitelja – društva VULKAN-DIBO d.d., VULKAN-SERVIS d.d., VULKANILJEV d.d. i AUTOKUĆA JASMIN d.d., proveden je dokaz knjigovodstveno-financijskim vještačenjem po vještaku Zlatku Radovčiću, dipl. oec. iz društva FACTUM RI d.o.o. Vještak je u osnovnom nalazu i mišljenju (list 119-125 spisa) utvrdio da su tuženici od društva VULKAN-DIBO d.d. naplatili ukupni iznos od 10.419.708,73 kn, te je ujedno utvrdio da se taj iznos sastoji od pojedinačnih iznosa naplaćenih u dane specificirane u nalazu, koji pojedinačni iznosi odgovaraju u cijelosti specifikaciji iz tužbenog zahtjeva. Vještak je utvrdio da se svi naplaćeni iznosi odnose na naplatu po Ugovoru o ustupu potraživanja... od 31. ožujka 2003. god., odnosno da u raspoloživoj dokumentaciji nema dokaza da su se tuženici naplatili po Ugovoru o ustupanju potraživanja... od 9. rujna 2009. god.

U dopunskom nalazu i mišljenju (list 282-298 spisa), odgovarajući na zadatak suda da li su i koliko tuženici naplatili od društva VULKANLIJEV d.d. temeljem pobijanih pravnih poslova, vještak ispravio osnovni nalaz u dijelu iznosa naplaćenih od društva VULKAN-DIBO d.d., tako da je utvrdio da su od tog društva tuženici naplatili ukupni iznos od 9.753.149,74 kn. Vještak je također utvrdio da je društvo VULKAN-DIBO u stečaju 1.tuženiku platilo i ukupni iznos od 225.267,76 kn, a što da je utvrdio iz računa 1.tuženika kod BKS Bank d.d. Rijeka. Također je utvrdio da je 1.tuženik primio uplatu od 315.991,25 kn od društva VULKANLIJEV d.d. u stečaju, a isto toliko, istog dana, tj. dana 10. prosinca 2014. god., od istog društva, da je primila 2.tuženica. Vještak

se još osvrnuo na nalaz i mišljenje ovlaštenog revizora Ljubice Juranović-Skočić, sačinjen u stečajnom postupku posl.br. St-235/00 (stečaj društva VULKANLIJEV d.d.), u kojem je ista utvrdila da je društvo VULKANLIJEV d.d. u stečaju platilo tuženicima iznos od 7.794.767,47 kn. Vještak je istakao da u tom nalazu, međutim, nije navedeno kada i koliko je uplaćeno ovdje tuženicima, a pored toga, da u nalazu stoji da su uplate vršene društvu "JASMIN d.o.o. RIJEKA, odnosno Biserki i Jasminu Smailagiću iz Rijeke". Vještak je nadodao da iz raspoložive dokumentacije nije mogao utvrditi da su ova plaćanja od strane društva VULKANLIJEV d.d. prema tuženicima doista izvršena. U odnosu na primjedbu tuženika glede uplate u iznosu od 225.267,76 kn, prema podacima BKS Bank d.d., vještak je istakao da se nije niti očitovao po kojoj osnovi su izvršene te uplate, jer dokumentacija u svezi istih ne prileži sudskom spisu

U drugom dopunskom nalazu i mišljenju od 15. listopada 2015. god. (list 316-322 spisa), vještak je potvrdio prethodni nalaz na način da je ustrajao kod tvrdnje da su tuženici od društva VULKAN-DIBO d.d. u stečaju u razdoblju od 22. studenog 2004. god. pa do 24. travnja 2009. god. naplatili ukupni iznos od 9.753.149,74 kn, specificirano kao u prethodnom nalazu, dok da je društvo VULKAN-DIBO d.d. u stečaju, u korist računa 1.tuženika kod BKS Bank d.d. Rijeka, u razdoblju od 7. rujna 2006. god. pa do 24. travnja 2009. god., platilo ukupni iznos od 520.186,64 kn, međutim, da ne postoji dokumentacija po kojoj osnovi su izvršene ove uplate 1.tuženika.

Iz navedenog sud zaključuje da su tuženici temeljem pobijanog Ugovora o ustupanju potraživanja... od 31. ožujka 2003. god., od društva VULKAN-DIBO d.d. u stečaju naplatili ukupni iznos od 9.753.149,74 kn, koji iznos su tuženici u konačnici učinili nespornim, odnosno učinili su nespornim da su u stečaju koji se vodi nad društvom VULKAN-DIBO d.d. naplatili upravo toliko. Stoga je temeljem prije citirane odredbe članka 141. stavak 5. SZ-a, valjalo tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu kojim zahtijeva vraćanje u stečajnu masu tog iznosa, usvojiti i presuditi kao u točki II. izreke.

U preostalom dijelu, budući u postupku nije utvrđeno da su tuženici naplatili iznos od 665.558,99 kn temeljem pobijanih pravnih poslova, proizlazi da tužbeni zahtjev tužitelja u ovom dijelu nije osnovan. Pri tome nije relevantno da li su tuženici naplatili neke druge iznose od dužnika pravnog prednika tužitelja po nekoj drugoj osnovi. Stoga je valjalo tužbeni zahtjev tužitelja u ovom dijelu odbiti i presuditi kao u točki IV. izreke presude.

Zatezne kamate na iznos od 9.753.149,74 kn, tužitelju su dosuđene od dana podnošenja tužbe, primjenom odredbe članka 1115. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, NN 41/08 i NN 78/15), dalje ZOO. Naime, radi se o stjecanju bez osnove, s obzirom da je osnova stjecanja naknadno otpala, odnosno izgubila pravni učinak prema stečajnoj masi, kako je utvrđeno točkom I. izreke ove presude. Po ovoj zakonskoj odredbi, zatezne kamate plaćaju se od dana stjecanja, ako je stjecatelj nepošten, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Po ocjeni ovog suda, ne radi se o nesavjesnom stjecanju, budući da u vrijeme stjecanja još nije bio otvoren stečajni postupak nad pravnim prednikom tužitelja, pa tuženici nisu mogli znati za postojanje pretpostavki pobijanja u smislu odredbi Stečajnog zakona.

Slijedom navedenog, valjalo je presuditi kao u točki II. odnosno V. izreke presude.

Glede prigovora radi pobijanja:

Tuženici su u ovom postupku istakli prigovor radi prebijanja s iznosima navodno plaćenima vjerovnicima pravnog prednika tužitelja, na ime plaćanja duga pravnog prednika tužitelja. Tuženici, međutim, nisu postavili određeni prijeborni zahtjev, odnosno nisu naveli koji iznos uopće stavljaju u prijebor. Već stoga je njihov prigovor radi prebijanja nedopušten.

Neovisno o navedenom, ističe se da nije dopušten prijebor tražbina tuženika kao stečajnih vjerovnika, dakle, njihovih tražbina dospjelih prije otvaranja stečaja nad pravnim prednikom tužitelja, s obvezom tih vjerovnika u vidu vraćanja u stečajnu masu imovinskih koristi stečenih na osnovi pobijjenih pravnih radnji, tj. s obvezom nastalom nakon otvaranja stečajnog postupka. Navedeno proizlazi iz odredbe članka 105. točka 1. SZ-a, prema kojoj prijebor nije dopušten ako je obveza stečajnog vjerovnika prema stečajnoj masi nastala tek nakon otvaranja stečajnog postupka.

Zbog navedenog, sud se nije upuštao u ocjenu dokaza koje su tuženici priložili u cilju dokazivanja svoje navodne tražbine (list 136-250 spisa).

Slijedom navedenog, valjalo je riješiti kao u točki I. izreke rješenja.

Glede tužbenog zahtjeva u dijelu kojim tužitelj zahtijeva uspostavu ranijeg zemljišno-knjižnog stanja na nekretninama pravnog prednika tužitelja:

Ugovorom o ustupu potraživanja... od 31. ožujka 2003. god., stranke su ugovorile da se zbog potraživanja koje ustupoprimateљи potraživanja (tj. tuženici) imaju prema ustupitelju potraživanja (pravnom predniku tužitelja), izvrši prijenos založnog prava na nekretninama dužnika pravnog prednika tužitelja, na kojima pravni prednik tužitelja ima zasnovana založna prava radi osiguranja svojih tražbina. Nekretnine su nabrojane u članku 8. tog Ugovora, te proizlazi da se radi o nekretninama u odnosu na koje tužitelj zahtijeva uspostavu ranijeg zemljišno-knjižnog stanja. Kako se radi o zasnivanju založnih prava temeljem Ugovora za koje je utvrđeno da su bez učinka prema stečajnoj masi, proizlazila bi obveza tuženika vraćanja u stečajnu masu ostvarenih prava, odnosno stečenih založnih prava. Međutim, uvidom u zemljišnoknjižne izvratke za nekretnine koje su predmet tužbenog zahtjeva (list 31-37 spisa), sud utvrđuje da u listu C nisu uopće upisana založna prava u korist tuženika temeljem Ugovora o ustupu potraživanja... od 31. ožujka 2003. god. Tuženici, dakle, nisu stekli založna prava temeljem pobijanog pravnog posla, budući je za stjecanje založnog prava relevantan trenutak uknjižbe.

Stoga nije osnovan tužbeni zahtjev za uspostavu ranijeg zemljišnoknjižnog stanja, pa je valjalo tužbeni zahtjev tužitelja odbiti i u ovom dijelu, i presuditi kao u točki IV. izreke presude.

Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. stavak 2. i 155. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, NN 91/92, NN 112/99, NN 117/03, NN 88/05, NN 2/07, NN 84/08, NN 123/08, NN 57/11 i NN 25/13), dalje ZPP. Tužitelju je, srazmjerno uspjehu u sporu, priznato 92,77 % od ukupnog troška ocijenjenog potrebnim. Tužitelju je priznat trošak zastupanja po odvjetniku prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN, 148/09 NN 142/12, NN 103/14 i NN 118/14), dalje OT, sastav tužbe 7625 bodova, pristup na ročišta dana 25. svibnja 2011. god., 24. listopada 2012. god. po 3812,50 bodova (Tbr.9.2. OT), pristup na ročišta dana 5. listopada 2011. god., 27. veljače

2013. god. po 7625 bodova (Tbr.9.1.OT), pristup na ročište 3. prosinca 2014. god. 50 bodova (Tbr.9.5. OT), sastav podneska od 27. listopada 2015. god. 7625 bodova (Tbr.8.1.OT – očitovanje na nalaz vještaka), sastav podneska od 11. siječnja 2011. god. 7625 bodova (Tbr. 8.1.OT – očitovanje na odgovor na tužbu), sastav podnesaka od 8. prosinca 2014. god., 7. srpnja 2015. god., 19. listopada 2011. god., 13. ožujka 2014. god., 24. ožujka 2014. god., 23. rujna 2014. god. i 27. studenog 2014. god. po 50 bodova, odnosno ukupno 461.500,00 kn (vrijednost boda 10,00 kn - Tbr.50. OT), PDV 23 % 61.496,25 kn, PDV 25 % 48.531,25 kn, trošak financijsko-knjigovodstvenog vještačenja 16.640,00 kn, pristojba na tužbu 400,00 kn, pristojba na presudu 5.000,00 kn, odnosno sveukupno 593.567,50 kn.

Tužitelju je priznato 92,77 % od navedenog iznosa, što iznosi 547.684,73 kn.

Tuženicima je priznato 7,23 % od ukupnog troška ocijenjenog potrebnim, dok mu je trošak izazvan prijedlogom za određivanje privremene mjere, priznat u cijelosti, s obzirom da je tužitelj taj prijedlog povukao. Tuženiku je tako priznat trošak zastupanja po odvjetniku prema OT, i to: sastav odgovora na tužbu 10.419,00 kn (Tbr.8.1.OT – u granicama zahtjeva), pristup na ročišta dana 25. svibnja 2011. god., 5. listopada 2011. god., 24. listopada 2012. god. i 15. travnja 2014. god. po 5.209,50 kn (Tbr.9.2.OT – u granicama zahtjeva), pristup na ročište dana 27. veljače 2013. god. i 9. rujna 2016. god. po 10.419,00 kn (Tbr.9.1.OT – u granicama zahtjeva), sastav podnesaka od 11. siječnja 2011. god., 19. siječnja 2011. god., 9. listopada 2014. god. i 1. prosinca 2014. god. po 50 bodova (Tbr.8.3. OT), pristup na ročište dana 3. prosinca 2014. god. 50 bodova (Tbr.9.5.OT), pristup na ročište za objavu presude 50 bodova (Tbr. 9.3.OT), odnosno ukupno 55.095,00 kn, odnosno s uvećanjem od 10 % za zastupanje dvije osobe (Tbr.36.1. OT) 60.604,50 kn, PDV 23 % 6.220,93 kn, PDV 25% 7.011,88 kn, odnosno sveukupno 73.837,31 kn. Tuženiku je priznato 7,23 % od ovog iznosa, tj. 5.338,44 kn. U odnosu na trošak u svezi s prijedlogom za određivanje privremene mjere, tuženicima je priznat trošak sastava očitovanja na prijedlog 10.419,00 kn (Tbr. 11.1.OT – u granicama zahtjeva) i sastav podneska od 7. lipnja 2011. god. 50 bodova (Tbr.11.8.OT), odnosno ukupno 10.919,00 kn, što s uvećanjem od 10 % iznosi 12.010,90 kn, PDV 23 % 2.762,51 kn, odnosno ukupno 14.773,41 kn. Tuženicima je, dakle, sveukupno priznato 20.111,81 kn, koji iznos je prebijen s priznatim troškom tužitelju, te je riješeno kao u točki II. izreke rješenja.

Kako su tužitelj i umješac na strani tužitelja imali istog punomoćnika, to je tužitelju i njegovom umješacu priznat trošak zastupanja u ukupnom iznosu, u odnosu na one radnje koje su poduzete po zajedničkom punomoćniku, uz uvećanje za 10 % (Tbr.36.1.OT).

Na taj način, tužitelju i umješacu na strani tužitelja priznato je: pristup na ročišta dana 17. lipnja 2016. god. i 9. rujna 2016. god. po 7.625 bodova (Tbr.9.1.OT), pristup na ročište 15. travnja 2015. god. 3812,5 bodova (Tbr. 9.2.OT), i pristup na ročište za objavu presude dana 14. listopada 2016. god. 50 bodova (Tbr. 9.3. OT), odnosno ukupno 191.125,00 kn, uvećanje za 10 % 19.112,50 kn, PDV 25 % 52.559,38 kn, odnosno sveukupno 262.796,88 kn. Tužitelju i njegovom umješacu priznato je 92,77 % od ovog iznosa odnosno ukupno 243.796,66 kn. Stoga je riješeno kao u točki III. izreke rješenja.

Umještaču na strani tužitelja priznat je još i trošak podneska s izjavom o miješanju u parnicu, od 22. travnja 2013. god. 50 bodova (Tbr.8.3.OT), PDV 25 % 125,00 kn, odnosno ukupno 625,00 kn, te je riješeno kao u točki IV. izreke rješenja.

U Rijeci, 14. listopada 2013. god.

Sudac:
Željka Štrk-Vozila
Sudac: **ZELJKA ŠTRK-VOZILA** w
ZA TOČNOST OTPRAVKA

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 8 dana od dana primitka iste (čl. 335. st. 7., 8., 9. i 11. ZPP-a). Žalba se podnosi putem ovog suda u tri istovjetna primjerka, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u Zagrebu (čl. 348. st. 1. i čl. 500.t. 2. ZPP-a).